

‘Voor mij is Nederland samen doen’

Nieuwkomers Vier nieuwe Amsterdammers over wat zij geleerd hebben over waarden en normen in Nederland.

AMSTERDAM. Zestien nieuwkomers uit Amsterdam zeiden gisteren ‘ja’ tegen Nederland. Ze zetten hun handtekening onder de ‘participatieverklaring’ die minister Lodewijk Asscher (Sociale Zaken, PvdA) eind vorig jaar heeft bedacht. Migranten laten daarmee hun goede bedoelingen zien: ze verklaren dat ze de Nederlandse waar-

den respecteren. Asscher was er gisteren ook bij. Toen hij met het idee kwam, werd er druk gespeeld over de massale komst van Bulgaren en Roemenen in 2014. EU-burgers kunnen niet worden verplicht tot inburgering, de participatieverklaring is vrijblijvend. Amsterdam is één van de dertien gemeenten die de verklaring testen. Aan

de eerste cursus-met-verklaring deden geen Roemenen en Bulgaren mee. Wel vluchtelingen met een verblijfsvergunning die ook nog de inburgeringscursus moeten volgen. Voor hen is dit een opstap: ze beloven bij te dragen aan een samenleving met vrijheid, gelijkwaardigheid en solidariteit. Ze leerden dat iedereen recht heeft op een

mening, dat man en vrouw gelijke rechten hebben. En wat doe je als de muzikant van je buurman te hard staat, vraagt de cursusleider? „Juist, dan bel je bij hem aan en ga je praten. Niet vechten.”

Door **Anne Vader**
Foto's **Bram Budel**

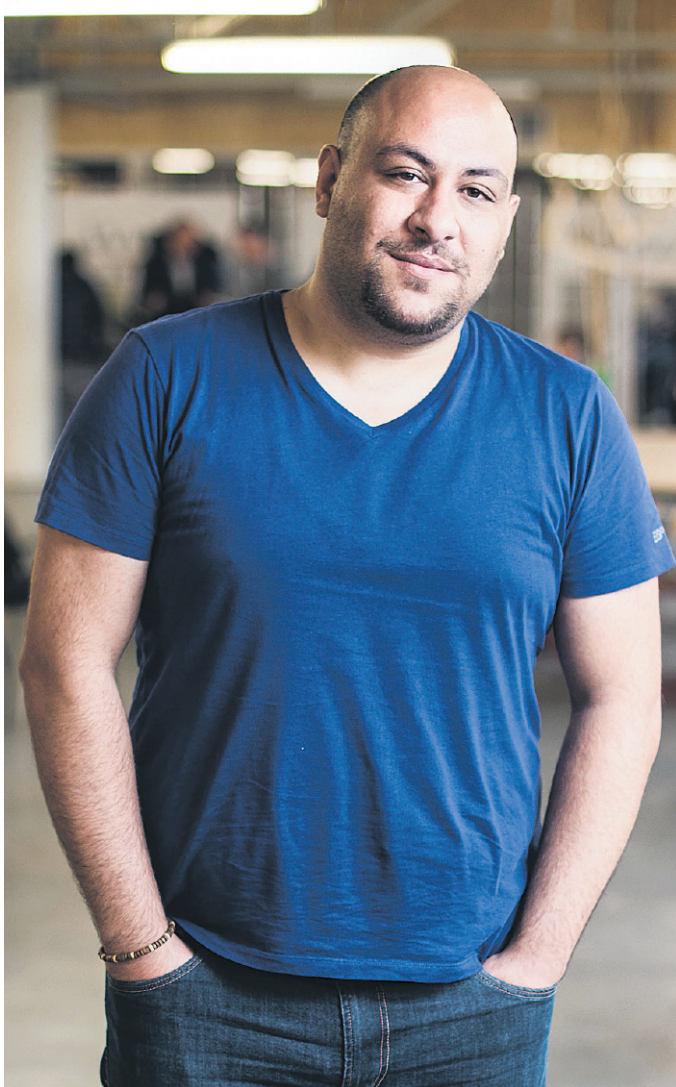
Ahmad Malik Parvez (33), uit Pakistan

● Ik heb geen familie of vrienden in Nederland. Daarom ben ik blij hier andere vluchtelingen te leren kennen. Samen hebben we de afgelopen tijd veel geleerd over Nederland. Zo weet ik nu welke winkels het goedkoopst zijn en wat je kunt kopen op de markt. Gisteren hadden we een workshop van ProDemos over onze rechten en plichten. Vrijheid vind ik een belangrijke waarde. Ik mag hier zeggen wat ik leuk en niet leuk vind. De overheid bepaalt hier niet of je geloof goed of fout is. Alleen daarom al ben ik trots op Nederland. Ik behoor tot de Ahmadiyya-moslims, een minderheidsgroep in de islam. Als Ahmadi kan ik in Pakistan geen baan krijgen en riskeer ik een celstraf. Hier heb ik de vrijheid om te geloven, daarom wil ik ook respect hebben voor christenen, joden en hindoes. Ik ben superblij met onze docenten. Al stel ik tien of twintig keer dezelfde vraag, ze geven altijd antwoord.”

Basel Alnaimi (31), uit Syrië

● Nederlanders houden van aardappels en alles is oranje als er een voetbalwedstrijd is. Ik ben nog maar zeven maanden in Nederland, maar dat weet ik in ieder geval al. Daar ben ik blij om, want het helpt me om de mensen hier te begrijpen en met hen te spreken. In de lessen hebben we het gehad over de gewoonten, wetten en waarden in Nederland. Ook heb ik de basis voor de Nederlandse taal geleerd, al gaat Engels mij beter af. Het meest bijzonder aan Nederland vind ik de democratie. Als je het niet eens bent met de politiek mag je dat gewoon zeggen. Je hoeft niet bang te zijn om opgepakt te worden. Iedereen is gelijk: man, vrouw, homo, hetero, gelovig en niet gelovig. Dat merkte je ook aan de minister. Hij gedroeg zich als een normaal persoon en had geen houding van: ‘Ik ben minister en jij niet.’ Hij kwam bij ons staan, praatte met ons en wilde samen op de foto. Nederland geeft mij vrijheid, daarom wil ik mensen hier respecteren.”

Bahar Moarefipoor (27), uit Iran

● Ik ben opgegroeid in een streng moslimgezin. Mijn vader wilde niet dat ik ging studeren. Een vrouw hoort in huis, vindt hij. Mijn broer mocht wel naar de universiteit en kwam daar in contact met communisten. Hun ideeën deelde hij met mij. Vanaf mijn vijftiende, zestiende jaar veranderde mijn overtuiging. Ik werd atheïst en communist. Mijn vader begreep daar niets van, hij wilde wraak nemen en mij doden. In Nederland ben ik nu vrij en veilig. Ik kan hier studeren en praten met mannen. Vrijheid van geloof en respect voor elkaar zijn voor mij de belangrijkste waarden in dit land. Door de verklaring te ondertekenen laat ik zien dat ik die principes accepteer en daaraan wil bijdragen. Inmiddels woon ik zeven jaar in Nederland. Ik vind het bijzonder dat hier zoveel culturen samen leven. De taal vind ik nog steeds moeilijk, al hebben we in deze cursus hard gewerkt om het Nederlands beter te spreken.”

Mardou Bala (35), uit Burkina Faso

● Nederland is voor mij samen werken, samen doen. Maar ook: zeggen wat je vindt. Dat mag hier zelfs over de politiek. Als je in Burkina Faso kritiek hebt op de president, ga je de gevangenis in. In mijn land was ik eigenaar van een kledingwinkel. Elke keer moest ik meer belasting betalen aan de regering. Op een gegeven moment kon ik de huurprijs niet meer opbrengen. Toen heb ik geprotesteerd voor mijn winkel. Daarom moest ik vluchten. Ik wil in een land zijn met vrijheid en democratie. Maar in Burkina Faso kan ik niet eens zeggen dat ik democratie wil.” Hij heeft een mapje gekregen waarin de verklaring zit die hij zojuist getekend heeft. Een enkele deelnemer aan de cursus heeft de verklaring niet ondertekend, maar Mardou Bala heeft het wel gedaan. Hij wil graag zijn betrokkenheid laten zien bij het land waar hij nu vijf jaar woont. En hij is ook bereid daar actief aan bij te dragen. Precies zoals het in de participatieverklaring geschreven staat.”

